

J. D. BARKER

ŠTVRTÁ
OPICA

Ljndeni

Štvrtá opica

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

J. D. Barker

Štvrtá opica – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

ŠTVRTÁ OPICA

ŠTVRTÁ OPICA

J. D. BARKER

Ljndeni

Venujem mame

Neprestávajújte čítať. Chcem, aby ste pochopili, čo som urobil.

– DENNÍK

I

Porter

Deň prvý • 6.14

A je to tu znova, ďalšie nepríjemné cinknutie.

Vypol som zvonenie, tak prečo mi pípajú správy? Prečo vôbec niečo počujem?

Spoločnosť Apple sa po smrti Steva Jobsa prepadla.

Sam Porter sa prevrátil na pravý bok a naslepo siahol po telefóne na nočnom stolíku.

Zvalil pri tom budík, ktorý dopadol na zem s typickým lacným praskotom, akého bola schopná len čínska elektronika.

„Doriti.“

Keď konečne nahmatal telefón, vytiahol ho z nabíjačky a zamrkal na malý svietiaci displej.

ZAVOLAJ MI – 911

Bola to správa od Nasha.

Porter sa otočil na manželkinu stranu posteľe. Bola prázdna a bol na nej odkaz...

Išla som po mlieko, hneď sa vrátim.

Bozky

Heather

Zavrčal a znova sa pozrel na telefón. 6.15

Tešil sa na pokojné ráno.

Porter sa posadil a zavolať svojmu partnerovi. Zdvihol mu po druhom zazvonení. „Sam?“

„Ahoj, Nash.“

Muž na druhom konci linky chvíľu mlčal. „Prepáč, Porter. Rozmýšľal som, či ti mám zavolať. Tvoje číslo som vyfukal najmenej desaťkrát, ale ani raz som nestlačil tlačidlo Zavolať. Potom som sa rozhodol, že ti radšej napíšem. Tak by si ma mohol ignorovať, vieš?“

„To je v poriadku, Nash. Čo sa deje?“

Nastala ďalšia pauza. „Asi bude najlepšie, ak sa prídeš presvedčiť na vlastné oči.“

„O čom?“

„Máme tu nehodu.“

Porter si pretrel spánky. „Nehodu? Sme oddelenie vrážd. Prečo by sme mali riešiť nehodu?“

„V tomto prípade mi dôveruj. Toto naozaj musíš vidieť,“ zopakoval Nash. Z jeho hlasu bolo cítiť, aký je nervózny.

Porter vzdychol. „Tak kde?“

„Neďaleko Hyde Parku, na Päťdesiatej piatej. Práve som ti poslal správou adresu.“

V nasledujúcom okamihu Porterovi hlasno cinklo pri uchu, až náhle odtiahol mobil.

Prekliaty iPhone.

Pozrel na displej, uvidel adresu a vrátil sa k hovoru. „Môžem tam byť do polhodiny. Stačí?“

„Pravdaze,“ odvetil Nash. „Nevyzerá to, že sa dnes tak skoro dostaneme do postele.“

Porter zložil a spustil nohy z postele. Pritom si uvedomoval, ako sa jeho päťdesiatdvaročné telo snaží protestovať proti akémukoľvek pohybu.

Slnko už vyšlo na oblohu a cez zatiahnuté žalúzie preniklo do spálne svetlo. Bolo zvláštne, aký tichý a ponurý sa mu zdal byť bez Heather.

Išla som po mlieko.

Z masívnej drevenej podlahy naňho žmurkal budík a na jeho popraskanom displeji svietilo niečo, čo už nevyzeralo ako čísla.

Dnes bude ďalší taký deň.

V poslednom čase ich bolo príliš veľa.

O desať minút neskôr vyšiel Porter z bytu, oblečený vo svojom najlepšom nedefňom obleku. Bol to pokrčený modrý oblek, ktorý si kúpil vo výpredaji v sieti pánskej módy Men's Warehouse pred dobrými desiatimi rokmi. Zamieril po schodoch o štyri poschodia nižšie do stiesneného vchodu domu, v ktorom býval. Zastavil sa pri poštových schránkach, vytiahol mobil a vytukal manželkino číslo.

Dovolali ste sa do hlasovej schránky Heather Porterovej. Najpravdepodobnejšie preto, lebo som na obrazovke uvidela vaše meno a rozhodla som sa, že sa s vami určite nechcem rozprávať. Ak ste ochotní zaplatiť výkupné v podobe čokoládovej torty alebo iného darčeka kulinárskeho charakteru, pošlite mi, prosím, podrobnosti o svojej ponuke prostredníctvom SMS a ja zvážim, či ste na mojom spoločenskom rebríčku tak vysoko, aby sa mi oplátilo vám zavolať. Ak ste predajca a chcete ma presvedčiť, aby som v živote niečo zmenila, pokojne zložte. Mám ešte rok platnú zmluvu so spoločnosťou AT&T. Všetci ostatní, prosím, nechajte mi odkaz. Nezabúdajte však, že môj manžel je policajt, o ktorom je známe, že má problémy udržať hnev na uzde a nosí veľkú zbraň.

Porter sa usmial. Vždy sa musel usmiať, keď počul jej hlas. „Ahoj, zlatko, to som ja. Volal mi Nash. Niečo sa stalo neďaleko Hyde Parku, som na ceste za ním. Zavolám ti neskôr, keď budem vedieť, kedy prídem domov.“ Potom dodal: „Áno, a myslím, že sa nám pokazil budík.“

Vložil si mobil do vrečka a vyšiel z dverí. Svieži chicagsky vzduch mu pripomínal, že jeseň sa chystá ustúpiť zime.

2

Porter

Deň prvý • 6.45

Porter vykročil pešo po Lake Park Avenue a na miesto prišiel o trištvrte na sedem. Chicagska metropolitná polícia zatarasila prístup k Woodlawn na Päťdesiatej piatej ulici. Niekoľko blokov pred sebou Porter videl majáky najmenej desiatich policajných áut, jednej sanitky a dvoch hasičských áut. Na mieste bolo najmenej dvadsať policajtov, možno aj viac, a novinári.

Spomalil nový Dodge Charger a vystrčil z okna ruku s odznakom, keď sa blížil k tomu chaosu. Mladý policajt, takmer dieťa, podliezol žltú pásku, ktorá ohraničovala miesto činu, a rozbehol sa k nemu. „Detektív Porter? Nash mi povedal, aby som na vás počkal. Zaparkujte, kde chcete, zablokovali sme celé okolie.“

Porter prikývol, potom zastavil pri jednom z hasičských áut a vystúpil. „Kde je Nash?“

Chlapec mu podal šálku kávy. „Tam, vedľa sanitky.“

Porter rozoznal Nashovu zavalitú postavu. Rozprával sa s Tomom Eisleyom z ústavu súdneho lekárstva. Nash meral takmer meter deväťdesiat a v porovnaní s druhým mužom vyzeral ako obor. Okrem toho si Porter všimol, že za tých pár týždňov, čo ho nevidel, pribral niekoľko kíľ. Mal klasické policajné brucho, ktoré mu viselo cez opasok.

Nash mu zamával.

Eisley privítal Portera kývnutím hlavy a posunul si okuliare na koreň nosa. „Ako sa máš, Sam?“ V rukách držal spisovú dosku, na ktorej mal pripnutý zväzok papierov. Dokonca aj v dnešnom svete tabletov a smartfónov mal tento chlapík vždy poruke klasickú podložku a papiere. Teraz v nich nervózne listoval.

„Ľudí už asi väčšinou nebaví, keď sa niekto opýta, ako sa máš, ako sa ti darí, či si v poriadku,“ zamrmlal Nash.

„Fajn. Zvládam to.“ Porter sa nasilu usmial. „Ďakujem za opýtanie, Tom.“

„Ak niečo potrebuješ, stačí povedať.“ Eisley sa pozrel na Nasha.

„Ďakujem.“ Porter sa obrátil späť k Nashovi. „Takže nehoda, čo?“

Nash kývol hlavou smerom k autobusu mestskej hromadnej dopravy, ktorý parkoval pri obrubníku asi päťdesiat metrov od nich. „Človek verzus stroj. Poďme.“

Porter ho nasledoval a Eisley s doskou kráčal niekoľko krokov za nimi.

Pred autobusom fotografoval technik z kriminálky. Mriežka na chladiči bola ohnutá. Tri centimetre nad pravým svetlometom bol prasknutý lak. Ďalší vyšetrovateľ sa pozeral na niečo, čo bolo zapichnuté v pravej pneumatike.

Keď sa priblížili, Porter si všimol čierny vak na telo ležiaci na ceste uprostred skupiny uniformovaných policajtov, ktorí zadržávali rastúci dav.

„Autobus išiel rýchlo, ďalšia zastávka je odtiaľto kilometer a pol,“ vysvetlil mu Nash.

„Nešiel som rýchlo, dočerta! Pozrite sa na GPS. Nemôžete ma z toho len tak obviňiť!“

Porter sa otočil doľava, kde zbadal vodiča autobusu. Bol to urastený chlap, dobrých stopäťdesiat kíľ živej váhy. Mal čiernu bundu uniformy chicagskeho systému hromadnej dopravy natiahnutú až na prasknutie. Sivé vlasy mal na ľavej strane začesané dozadu, zatiaľ čo pravá strana mu nepoddajne trčala. Pozrel

na nich, nervózne prechádzal očami z Portera na Nasha a Eisleyho a späť. „Ten blázon mi skočil priamo pod kolesá. Nebola to nehoda, chcel sa normálne zabiť.“

„Nikto netvrdí, že je to vaša vina,“ ubezpečil ho Nash.

Eisleymu zazvonil telefón. Pozrel na displej, zdvihol prst a prešiel pár krokov, aby v pokoji prijal hovor.

Vodič pokračoval: „Ak skonštatujete, že som prekročil rýchlosť, prídem o prácu, o dôchodok... Myslíte si, že ma niekto v tomto veku zamestná? V tejto zasranej kríze?“

Porter sklopil pohľad na mužovu menovku. „Pán Nelson, nechcete sa zhlboka nadýchnuť a upokojiť?“

Po červenej tvári mu stekali kropaje potu. „Budú ma hnať metlou, lebo ten debil si vybral práve môj autobus. Jazdil som tridsaťjeden rokov bez nehody, a teraz toto.“

Porter položil mužovi ruku na plece. „Mohli by ste mi povedať, čo sa stalo?“

„Nebudem nič hovoriť, kým tu nebudú zástupcovia odborov.“

„Ak mi nič nepoviete, veľmi vám nepomôžem.“

Vodič sa zamračil. „A ako mi môžete pomôcť?“

„Na začiatok by som sa možno mohol prihovoriť Mannymu Polanskému z dopravného inšpektorátu. Ak to nebola vaša vina, nie je dôvod, aby vám vzali doklady.“

„Dokelu. Myslíte, že by mi za to mohli vziať papiere?“ Muž si zotrel z čela pot. „Ježiš, to si nemôžem dovoliť.“

„Som si istý, že ak budú vedieť, že ste s nami spolupracovali a snažili sa nám pomôcť, nič také neurobia. Možno vás ani nepredvolajú,“ ubezpečil ho Porter.

„Predvolajú?“

„Nechcete nám konečne povedať, čo sa stalo? Potom zavolám Mannymu a vy sa nebudete musieť o nič starať.“

„Vy poznáte Mannyho?“

„Dva roky som jazdil na ťahači. Určite mi pomôže. Ak nám pomôžete vy, sľubujem, že sa za vás prihovorím.“

Vodič chvíľu uvažoval, potom sa zhlboka nadýchol a prikývol. „Už som to opísal vášmu kolegovi. Zastavil som v Ellis,

presne načas. Vyzdvihol som dvoch ľudí, jeden vystúpil. Išiel som na východ po Päťdesiatej piatej a zabočil. Na Wood Lawn svietila zelená, takže som nemusel spomaliť, ale nešiel som rýchlo, pozrite sa na GPS.“

„Verím vám.“

„V skutočnosti som ani nešiel, bol som vtesnaný medzi autami. Možno pár kilometrov nad povolenú rýchlosť, ale v rámci tolerancie,“ vysvetlil.

Porter mávol rukou, akoby na tom nezáležalo. „Takže ste išli na východ po Päťdesiatej piatej...“

Vodič prikývol. „Áno. Na rohu som videl niekoľko ľudí, nie však veľa. Troch, možno štyroch. A keď som už bol takmer na mieste, pred môj autobus skočil jeden chlapík. Z ničoho nič. Stál na chodníku a zrazu sa pohol. Zabrzdil som, ale autobus nedokáže zastaviť na piatom prevodovom stupni. Nabral som ho predkom a on odletel asi desať metrov.“

„Aká farba svietila na semafore?“ opýtal sa Porter.

„Zelená.“

„Nie oranžová?“

Vodič pokrútil hlavou. „Nie, zelená. Viem to, pretože som videl, ako blikala. Oranžové svetlo sa rozsvietilo až o dvadsať sekúnd. Vtedy som už bol mimo.“ Ukázal na semafor. „Pozrite si to na kamere.“

Porter zdvihol hlavu. Za posledných desať rokov mesto vybavilo takmer každú križovatku priemyselnou kamerou. Keď sa vráti na stanicu, bude musieť Nashovi pripomenúť, aby získal záznam z tejto križovatky. Jeho partner to však už pravdepodobne urobil.

„Ten chlap neprechádzal, normálne skočil pred autobus. Uvidíte sami, keď si pozriete záznam.“

Porter mu podal vizitku. „Mohli by ste tu chvíľu počkať, keby som sa vás potreboval na niečo opýtať?“

Chlap pokrčil plecami. „Zavoláte Mannymu, však?“

Porter prikývol. „Mohli by ste nás na chvíľu ospravedlniť?“ Vzal Nasha nabok a stíšil hlas. „Nezabil ho zámerne. Nebola

by to naša práca, aj keby to bola samovražda. Tak prečo si ma sem zavolať?“

Nash položil partnerovi ruku na plece. „Si si istý, že to zvládneš? Ak potrebuješ viac času, môžeš...“

„Som v poriadku,“ prerušil ho Porter. „Povedz mi, čo sa deje.“

„Ak sa potrebuješ porozprávať...“

„Nash, nie som malé dieťa. Nehovor so mnou ako s deckom.“

„Dobre,“ vzdychol Nash. „No sľúb mi, že ak to bude na teba priveľa, a najmä ak to je priskoro, stiahneš sa, dobre? A ver mi, nikto ti to nebude vyčítať.“

„Skôr si myslím, že mi tá práca urobí dobre. Doma som sa už začal nudiť,“ priznal Porter.

„Je to veľká vec, Porter,“ povedal Nash potichu. „Zaslúžiš si tu byť.“

„Panebože, Nash, mohol by si to už konečne vyklopiť?“

„Je veľmi pravdepodobné, že naša obeť smerovala k tamtej poštovej schránke.“ Nash sa otočil k modrej poštovej schránke pripevnenej na tehlovej stene bytového domu.

„Ako to vieš?“

Jeho partner rozťahol ústa od ucha k uchu. „Mal malú bielu škatuľu previazanú čiernou stuhou.“

Porter vytreštil oči. „Nie.“

„Ale áno.“

3

Porter

Deň prvý • 6.53

Porter si uvedomil, že sa pozerá na mŕtvolu, beztvárú hmotu pod čiernou plastovou plachtou.

Nemal slov.

Nash požiadal ostatných policajtov a technikov z forenzného oddelenia, aby trochu ustúpili a poskytli Porterovi priestor, aby mohol byť s obeťou sám. Všetci sa posunuli za žltú pásku ohraničujúcu miesto činu, stíšili hlas a sledovali ho. Pre Portera boli neviditeľní. Videl len čierny vak s telom a malý balíček vedľa neho. Technici ho už predtým označili veľkým číslom 1 a nepochybne ho odfotovali zo všetkých možných uhlov. Dobre však vedeli, že ho nemôžu otvoriť. Nechali to naňho.

Kolko bolo takýchto škatúl?

Desať? Nie, skôr dvadsať.

Snažil sa ich presne spočítať.

Sedem obetí. Každá z nich znamenala tri škatule.

Takže dvadsaťjeden.

Dvadsaťjeden škatúl za takmer päť rokov.

Hral sa s nimi. Nikdy nezanechal žiadnu stopu. Len škatule.

Ako duch.

Porter si pamätal, že z prípadu odišlo veľa policajtov a ešte viac ich prišlo. S každou novou obeťou sa tím rozrastal. S kaž-

dou škatuľou sa na nich vrhol krdel novinárov ako supy. Celé mesto bolo na love. Potom však prišla tretia škatuľa, našlo sa telo a duch zmizol. Rozplynul sa v tme. Trvalo niekoľko mesiacov, kým sa postupne vytratil z titulkov novín. Tím detektívov, ktorí na prípade pracovali, sa opäť zmenšil, pretože jeho členovia odišli k naliehavejším prípadom.

Porter bol jediný, kto tam bol od začiatku. Bol pri tom, keď dostali prvú škatuľu, a hneď vedel, s kým má do činenia. Mal podozrenie, že ide o začiatok besnenia sériového vraha. Keď sa objavila druhá a tretia škatuľa a nakoniec aj telo, ostatní pochopili.

Bol to začiatok niečoho strašného. Niečoho starostlivo naplánovaného.

Niečoho zlého.

Na prípade pracoval od začiatku. Bol teraz svedkom jeho konca?

„Čo je vnútri?“

„Ešte sme ju neotvorili,“ odpovedal Nash, „ale myslím, že to vieš.“

Škatuľa bola malá, široká asi dvanásť centimetrov a vysoká možno desať.

Rovnaká ako ostatné.

Bola zabalená v bielom papieri a previazaná čiernou stuhou. Adresu niekto napísal rukou, veľmi starostlivo a úhľadne. Nenájdu žiadne odtlačky prstov. Nikdy žiadne nenašli. Všetky strany boli prelepené lepiacou páskou, nikde ani stopa po slinách.

Obrátil sa k čiernemu vaku. „Naozaj si myslíš, že je to on? Poznáme meno?“

Nash pokrútil hlavou. „Nemal peňaženku ani doklady. Tvárou narazil do chodníka a mriežky autobusu. Zobrali sme mu odtlačky, ale nie sú v databáze. Nie je to nikto.“

„Niekto to musí byť,“ prehodil Porter. „Máš nejaké náhradné rukavice?“

Nash vytiahol z vrečka pár gumených rukavíc a podal ich Porterovi. Navliekol si ich a kývol hlavou smerom ku škatuli. „Môžem?“